

PLANINARSKI SAVEZ SRBIJE
SLUŽBA VODIČA IZLETA I POHODA PSS
BEOGRAD, ANDRIĆEV VENAC 2/1

Vodič Adis Čingić
Extreme Summit Team

IZVEŠTAJ SA IZLETA – AKCIJE

Planina Kilimanjaro	Naziv akcije: Kilimanjaro 2016	
Datum i vreme:		
Polaska	04. 02. 2016.	
Povratka	16. 02. 2016.	
Maksimalna dostignuta visina	Piše se m/nm	Broj bodova
	5.895m	
Ukupna visinska razlika na usponu	4.035m	
Ukupna visinska razlika pri spuštanju	4.035m	
Ukupni pređeni put peške	70km	
Broj učesnika	13	
UKUPAN BROJ BODOVA		

Obavljeno fotografisanje:

1. foto

Ime i prezime, adresa i telefon snimatelja za kontakt: Andrea Čurea

Učesnici ekspedicije

UČESNICI EKSPEDICIJE		
ime i prezime	klub/društvo	dostignuta visina
Adis Čingić, vođa ekspedicije	Extreme Summit Team, Beograd	5895m
Andrea Čurea	Extreme Summit Team, Beograd	5895m
Hristina Popović	Extreme Summit Team, Beograd	5895m
Sanja Dražić	Extreme Summit Team, Beograd	5.200m
Dino Kovačević	Minhen, Nemačka	5895m
Mileva Radović	Istočno Sarajevo, BiH	5895m
Alis Kodjan Prelogovska	Skopje, Makedonija	5895m
Stefan Prelogovski	Skopje, Makedonija	5895m
Franjo Tufekčić	Brčko, BiH	5895m
Mirko Zečević Tadić	Brčko, BiH	5895m
Samer Hajrić	Sarajevo, BiH	5895m
Zvonko Josić	Brčko, BiH	5895m
Senad Bajrić	Sarajevo, BiH	5895m

KRATAK OPIS TURE

Na ekspediciju smo krenuli 4. februara iz Beograda. Let na relaciji Beograd – Istanbul – Arusha protekao brže nego što smo očekivali. Došli smo u Tanzaniju oko tri sata ujutru. Kada smo izašli van čekala nas je topla dobrodošlica. Ljudi u Tanzaniji su neposredni i veseli. Pobacaše naš prtljag na krov autobusa i podeliše nam flaširanu vodu da se malo okrepimo posle dugog leta. Nakon smeštaja po sobama izašli smo ispred hotela da vidimo gužvu na ulici. Tu se sve odvija: trgovina, provod, igra, sport, kockanje... možete pešačiti koliko hoćete a pored puta će uvek biti poredjane tezge sa robom za sve i svakoga. Mi smo imali dan odmora a popodne smo iskoristili da prepakujemo stvari u transportne vreće koje će na planini prenositi naši nosači. Dozvoljeno je 20kg po torbi ali mislim da niko od nas nije imao toliko opreme.

Sledećeg dana smo krenuli ka Marangu kapiji. Svratili smo do Moshi-ja da kupimo još neke sitnice jer uvek ima onih koji zaborave ponešto. Ispred supermarketa gomila prodavaca koji vam za male pare nude majice, ogrlice, priveske za ruke i slične sitnice. Kada im kažete da ste krenuli na Kilimanjaro odmah vrte glavom i viču: pole, pole... (polako, polako). Naši vodiči su nas sačekali ispred zgrade Nacionalnog parka u Marangu. Tu smo se upisali u nekakve knjige koje ne verujem da neko čita ili kontroliše. Pešačenje ka Mandara kolibama (2700m) traje oko tri sata sa sve pauzama. Hoda se kroz tropsku šumu u kojoj jedino ima majmuna i raznih ptica. Kažu nam da je noću previše hladno za druge životinje. Sa Mandare se vraćaju nečiji nosači i uz osmeh nas pozdravljaju: Jambo, jambo... (Zdravo, šta ima?). Mandara kolibe su smeštene na jednom proplanku usred šume. Predivno mesto na kome je podignuto desetak koliba za smeštaj i jedna velika planinska kuća koja služi kao trpezarija. Tu smo obilno večerali vrlo ukusnu klopku koju su pripremili naši kuvari. Pored nas tu su ljudi sa skoro svih kontinenata.

Sledeći kamp je Horombo (3600m) i nalazi se na šest sati hoda od Mandara koliba. Posle samo pola sata pešačenja izašli smo iz tropske šume i po prvi put ugledali krater Kilimanjara. Sada je cilj vidljiv i nekako nam ne izgleda daleko. Kada smo stigli do Horomba već su se bili navukli oblaci i krenula je kiša. Horombo je dosta veći kamp i ima dovoljno mesta za smeštaj. U njemu smo proveli dve noći jer je jedan dan iskorišten za aklimatizaciju. Uglavnom se ide prema Mawenziju do Zebra rock-a (4150m). Nas je gore sačekala jaka kiša pa smo se brže bolje spustili nazad. Problem je bio što smo bili skroz mokri pa je zato popodne krenulo sušenje pantalona i čarapa u kolibama. Uveče druženje i rani odlazak na spavanje jer nas je sledeći dan čekao dug put do Kiba (4700m).

Idući dan do Kiba smo išli pod blagom kišom a pred kamp je počeo i sneg. Trebalo nam je oko šest sati da dodjemo do ovog doma. Kibo je zidani objekat u podnožju samog kratera. Sobe su od 12 do 20 kreveta tako da se cela grupa može smestiti u jednu sobu. Vreme pre polaska na završni uspon uglavnom se provodi u krevetu uz obilno uzimanje tečnosti radi hidratacije. Mi smo večerali oko 18h, a onda ugasili svetlo i dremali do 23h kada smo krenuli sa pripremanjem jer nam je plan bio da krenemo tačno u ponoć. Ispred doma Kibo su stajali naši vodiči. Spremni kao i uvek. Glavni vodič me je propitivao o svim detaljima vezanim za pripremu ljudi pred uspon. Kada je dobio sve potvrdne odgovore, blago se nasmejao i klimnuo glavom.

Noć mirna i vedra a vetar zanemarljiv. Krećemo se u koloni i hodamo najsposrije što možemo. To je taktika. Noć je duga a Gilman's jos dalji. Pravimo pauze na svaki sat kako bi uzeli vodu, slatkiše i elektrolite. Čujem kako neki pozadi pričaju. Znači da im je opušteno, ali nagib se ka krateru povećava pa treba štedeti energiju. U jednom trenutku posle prve pauze Sanja Dražić se požalila da je jako boli glava. Prethodni dan nije htela da uzima Diamox pa je uhvatila visinska bolest. Odmah se vratila nazad do Kiba sa jednim od vodiča. Ostatak ekipe je izašao na Gilman's point u samo

svitanje. Ovde je vetar već solidno duvao pa smo cupkali u mestu da se zagrejemo. Sada je trebalo grebenom doći do mesta koje se zove Stela point pa tek onda na glavni vrh – Uhuru peak (5895m). Ovde je sve pod snegom ali je lako za hodanje. Na Stela point-u pravimo pauzu i fotografišemo purpurno sunce u daljini. Nastavljamo dalje zajedno sa ekipom koja nam se pridružila sa Macharme rute. Sa leve strane pred vrh presijava se glečer koji polako nestaje ali se još ne da. Konačno u 9.30h stojimo ispred table na kojoj piše – Uhuru peak 5895m. Oko table gužva, svi hoće da se slikaju. Važna je ta slika koja dokazuje da si bio ovde. Mi smo zapevali pesmu naših vodiča i bilo nam je baš zabavno. Najviši vrh Afrike , Uhuru peak (5895m) 10.02.2016.g. popeli su: Adis Čingić, Andrea Čurea, Hristina Popović, Samer Hajrić, Senad Bajrić, Dino Kovačević, Franjo Tufekčić, Mirko Zečević-Tadić, Zvonko Josić, Stefan Prelogovski , Alis Kudjan Prelogovska i Mileva Radović. Silazak nazad do Kiba je dosta lagan i ide brzo, ali sve zavisi koliko ste energije sačuvali. U proseku uspon traje oko 8 sati a povratak do doma Kibo oko 4 sata. Pri tom treba uzeti u obzir da se istog dana treba spustiti na Horombo tako da sve ukupno za 36h treba preći 15km sa 2200m uspona i vratiti se nazad 15km sa 2200m silaska. Došli smo na Horombo vidno umorni ali nasmejani zbog uspeha. Uveče proslava uspona sa vodičima uz obaveznu tortu sa natpisom :Uhuru peak 5895m.

Idućeg dana po kiši sišli smo do Marangu kapije, pokupili naše sertifikate i busom se odvezli do hotela u Arushi. Nekom se samo spava, neko je non stop gladan, a ima i onih koji su odmah uleteli u bazen. Uveče smo na svečanoj večeri podelili sertifikate za uspešan uspon i poželevi jedni drugima puno sreće na sledećim ekspedicijama. Ostaje nam uspomena na jedno sjajno druženje i iskustvo koje nema cenu.

U Beogradu
5. mart 2016.

vodja ekspedicije
Adis Čingić

